

примъсь. Върви той и мисли, а презъ това време отъ тежката риба продраната торба се продирала все повече. Найсетне рибата се изплъзнала и паднала на земята. Но рибарътъ се билъ толкова замислилъ за златото, което щѣлъ да получи, че нищо не усѣтилъ. По едно време само му се сторило, че торбата е много лека.

— Това се казва риба! — рекълъ си той. — Хемъ голѣма, хемъ като перо лека. Има да се чуди царътъ!

Вървѣлъ рибарътъ, вървѣлъ, найсетне стигналъ царския дворецъ.

— Кажете на царя, — обърналъ се той къмъ слугитѣ, — че голѣмо чудо му нося. Въ по-голѣма стая да ме приеме.

Известили слугитѣ на царя. Заповѣдалъ той да му доведатъ рибаря. Довели го.

— А, покажи сега да видимъ какво носишъ! — рекълъ царътъ.

Усмивналъ се рибарътъ подъ мустакъ и снелъ торбата. Но преди да я отвори, рекълъ:

— Ехъ, леле! Елате по-близу всички да гледате! И царицата повикай, царю честити!

Извикалъ царътъ и царицата. Всички заобиколили торбата. Тогава рибарътъ я отворилъ.

Но въ торбата нѣмало вищо. Само една водна муха излетѣла навънъ.

— Какво е това? — извикалъ сърдито царътъ. — Какъ смѣешъ ти да се подигравашъ съ менъ и да ми носишъ въ торбата муха!

— Не бре, царю честити, — отговорилъ рибарътъ. — Азъ риба носѣхъ. Ама кой я знае къде се дѣна! Всичкото е за това, че нѣмамъ късметъ, царю честити. Знаехъ си азъ!

— И още смѣешъ да говоришъ! — извикалъ царътъ. — Скоро въ тъмницата!

И слугитѣ уловили нещастния рибаръ и го отвели въ тъмницата. Седналъ рибарътъ, седи и мисли.

— Чудна работа! Риба носѣхъ, муха излѣзе! Чакай да хвана една муха, може отъ нея риба да стане!

И той почналъ да гони изъ стаичката си мухитѣ, дано хване нѣкоя. Въ това време дошла царската дъщеря да го види.

— Какво правишъ? — попитала тя. — Защо се хвърляшъ като лудъ изъ стаята?

— Царкиньо, — отговорилъ рибарътъ. — Носѣхъ риба, тя стана муха. Сега съмъ рекълъ да хвана една муха, дано тя стане риба.

Засмѣла се царската дъщеря.